

Bernhard Guenther: Rozdíl mezi pravou a falešnou rezonancí

otevrisvoudusi.org/bernhard-guenther-rozdil-mezi-pravou-a-falesnou-rezonanci/

Od Bernhard Guenther, 1. září 2017

Originál článku najdete ZDE

Mnoho lidí (včetně mě) někdy mluví o tom, zda s něčím „rezonují“, nebo ne, když určují „pravdivost“ určitého textu, učení nebo informace. Je to ono neverbální intuitivní „vědění“. Může však dojít i k „falešné rezonanci“ (pozitivní či negativní), když je zaměněna za zbožné přání nebo je založena na (nevědomých) projekcích či spouštěcích. Někdy falešná část v nás založená na podmíněnosti, naprogramování a zranění rezonuje s něčím, co mylně považujeme za své pravé já, což má za následek falešnou rezonanci, nebo pravdivost něčeho odmítáme, protože to zpochybňuje hluboce zakořeněné systémy přesvědčení, s nimiž jsme ztotožněni, a tudíž s tím „nerezonujeme“, protože to vyvolává nepříjemné pocity... což také souvisí s kognitivní disonancí.

„Někdy mají lidé velmi silné základní přesvědčení. Když jsou jim předloženy důkazy, které jsou v rozporu s tímto přesvědčením, nové důkazy nemohou přijmout. Vyvolá to velmi nepříjemný pocit, kterému se říká kognitivní disonance. A protože je pro ně ochrana základního přesvědčení tak důležitá, budou racionalizovat, ignorovat, a dokonce popírat cokoli, co se s tímto přesvědčením neslučuje.“ – Frantz Fanon

Myšlenka „rezonance“ s určitým učením nebo zdrojem je sice oprávněná, ale může být snadno nesprávně použita, pokud „čtecí nástroj“, tedy Já, není správně „naladěno“. Například „pocitově dobrá“ sdělení nemusí být nutně důkazem pravdy a mohou být také velmi emočně manipulativní (zvláště když se na nich přizívá ego)... stejně jako informace, které vyvolávají strach, také nemusí být nutně falešné a nemusí ani znamenat, že záměrně „šíří strach“.

K nalezení pravé rezonance je třeba oddělit falešné já (s jeho předpojatostmi, podmíněnostmi, očekáváními, zbožnými přáními, zraněními, předsudky, emocionálními háčky a touhami ega) od pravého já spojeného s Božstvím, toho malého neverbálního hlasu uvnitř, který vždy dokáže oddělit lež od pravdy, a to jak pomocí intuice, tak i kritického myšlení, i když pravda není příliš „příjemná“ a náročná pro náš pohled na svět a zejména pro náš obraz sebe sama.

Jinými slovy, k odhalení lží, které si říkáme, a ke konfrontaci všech racionalizací a popírání, které s tím souvisejí, je zapotřebí poctivé a upřímné práce na sobě, abychom se mohli stále více sladit s rezonancí/poznáním své duše. Z ezoterického hlediska jsou lži sobě samému nejškodlivější a nejhůře odhalitelné, mnohem těžší než odhalování lží „tam venku“ prostřednictvím intelektuálního myšlenkového procesu. Úroveň bytí (ztělesnění duše) v podstatě také určuje, k jakému (vyššímu) Poznání máme přístup prostřednictvím přímé zkušenosti (gnóze), která jde daleko za mentální přístup „přemýšlení“ nebo pouhého intelektuálního pitvání/zpracovávání informací.

„Falešná rezonance“ je důvodem, proč mnoho lidí s dobrými úmysly šíří dezinformace a zkažené/pop-spirituální (New Age) nauky. Nevyjímám se z této rovnice, protože jsem to také dělal, zejména v dobách New Age, kdy jsem nebyl příliš rozlišující, ale mylně jsem považoval své vlastní zbožné přání a emocionální projekce za „rezonanci“.

Falešná rezonance je také to, na co se zaměřuje COINTELPRO (Counter Intelligence Programs) a co tvoří základy matrixové myšlenkové kontroly. Dobrá dezinformace je nejčastěji lež smíchaná s pravdou. Dost pravdy na to, aby se dala použít jako návnada k získání pozornosti/rezonance hledajícího nebo k zaháčkování jeho ega a následně ho navést na falešnou stopu, protože spolkně i lež a udržuje ho ve spánku, zatímco on věří, že se probudí.

Nalezení „pravé rezonance“ souvisí s triádou *Poznání/Znalosti – Bytí – Porozumění*:

„Jedna věc jsou znalosti, druhá věc je porozumění. Lidé tyto pojmy často zaměňují a nechápou, jaký je mezi nimi rozdíl. Znalosti samy o sobě porozumění neposkytují. Porozumění se nezvyšuje ani samotným nárůstem znalostí. Porozumění závisí na vztahu poznání k Bytí (ztělesnění/integraci duše). Porozumění je výslednicí poznání a Bytí. A poznání a Bytí se nesmějí příliš rozcházet, jinak se ukáže, že porozumění je vzdáleno oběma.

*Zároveň se vztah znalostí k bytí nemění s pouhým růstem znalostí. Mění se pouze tehdy, když bytí roste současně se znalostmi. **Jinými slovy, znalosti rostou pouze s růstem bytí.** V běžném myšlení lidé nerozlišují porozumění od znalostí. Domnívají se, že větší porozumění závisí na více znalostech. Proto hromadí znalosti nebo to, co nazývají znalostmi, ale nevědí, jak hromadit porozumění, a nezabývají se tím.“*

~ G. I. Gurdžijev, Hledání zázračného (od P. D. Uspenského)

Souvisí to také s mylnou nebo nesprávnou myšlenkou, že „pravda musí být jednoduchá“:

„Obecně platí, že nikdo nemůže jít na střední školu, aniž by měl ukončené základní vzdělání. Přesně totéž platí v esoterické tradici. V našem moderním světě se však setkáváme se zvláštním jevem. Například: nesnažili bychom se diskutovat o Newtonově binomické větě, aniž bychom studovali algebru, protože bez toho by každý názor, který bychom na toto téma vyjádřili, byl bezcenný.

Přesto se v oblasti esoteriky setkáváme s řadou „odborníků“, kteří se vyjadřují k esoterice, aniž by se kdy naučili alespoň základy tohoto poznání. Zároveň někteří z nich požadují od esoterických nauk „jednoduchost“ na základě obecně přijímané zásady, že Pravda sama musí být jednoduchá. Z toho vyvozují, že přístup k Pravdě by měl být rovněž jednoduchý. Pak tvrdí, že metody přístupu k Pravdě musí být snadno osvojitelné.

Tento argument by byl naprosto správný, kdyby lidé a problémy, kterým čelí, byly jednoduché a spravedlivé. Tak tomu však není. Od našeho stavu narušeného vnitřního nepořádku k jakékoli „původní jednoduchosti“ vede dlouhá cesta.

V praxi se učení o „jednoduchosti“ – pokud je považováno za axiom – odvrací od úzké brány a úzké cesty, která vede k Životu. Puzen touto protipravdou se domnívá, že stojí před touto branou, zatímco ve skutečnosti – i když nepochybně v naprosto dobré víře – kráčí po široké cestě, která vede do záhuby, samozřejmě ad majorem Diaboli gloriam.

Učení o prostotě, samo o sobě správné, ale nesprávně vykládané, se stává pastí pro srdce a mysl, které jsou již příliš zkažené; nebezpečí, které je třeba rozpoznat a vyhnout se mu.

Někteří lidé si stěžují, že téma základů esoteriky není jednoduché. Jiní říkají, že vede k velké jasnosti. Tento zdánlivý rozpor se vysvětluje tím, že esoterika je určena čtenářům, kteří jsou svou povahou, formací nebo osobní zkušeností k esoterické kultuře předurčení.

Pro esotericky nevyvinutého člověka je obtížné, ne-li nemožné, spontánně rozpoznat falešné proroky. Snadněji je rozpozná podle jejich „ovoce“, podle pozorovatelných výsledků jejich činnosti, které slouží jako znamení.“

~ Boris Mouravieff, Gnosis

Metafyzické a psychické rozlišování

Měli jste někdy z něčího psaní nebo mluvených slov špatný pocit, i když slova, která píše/říká, mohou být „pravdivá“? To je důležitý bod týkající se hlubšího rozlišování, abyste těmto intuicím mohli důvěřovat. Je zřejmé, že se všichni musíme kontrolovat, zda se do nás nepromítá možný stín, ale všichni (ti s potenciálem duše) máme přístup k hlubším „objektivním“ energetickým dojmům/intuicím, které nevycházejí z našeho stínu (odtud omezení jungovské psychologie, zejména v dnešní příliš zjednodušené pop-spiritualitě).

Někteří lidé jsou přirozeně lépe naladěni na tyto správné psychické energetické dojmy, které dostávají od druhých mimo slova, která říkají nebo píší. Ale každý, kdo se upřímně zabývá esoterickou a psychologickou prací na sobě, k nim může mít přístup, protože je to přirozený „vedlejší produkt“

seberealizace (většího spojení s pravým já a zbavení se podmíněné/zraněné/naprogramované falešné osobnosti). Souvisí to s esoterickým významem „vidění neviditelného“ a také to souvisí s pojmem „rezonování“ s něčím nebo ne, jak bylo zkoumáno dříve.

„Vidění neviděného“ zahrnuje rozvoj „šestého smyslového poznávacího vnímání“ nad rámec pěti smyslů a intelektu/mysli. Samozřejmě je zapotřebí i základní kritické myšlení, abychom se naučili správně používat mysl/intelekt pro základní rozlišování, ale hlubší rozlišování se odehrává na metafyzických úrovních.

~ Jsou-li pro Vás překlady hodnotné a líbí se Vám, zvažte jejich podporu darem zasláním na účet ZDE. Děkuji ~

Toto hlubší rozlišování je velmi důležité v dnešní době, kdy je mnoho populárních „falešných proroků“, kteří klamou lidi vědomě (agenti Cointelpro) nebo nevědomě (obvykle jsou ovládnuti entitami, které skrze ně pracují). Doslova každý, kdo má určitý talent pro práci se slovy v mluvené nebo psané podobě – dobrý rozsah slovní zásoby a základní znalosti gramatiky a „výmluvného“ projevu – může napsat/říci cokoli „hlubokého“ a „inspirativního“, i když to nemyslí doopravdy nebo to neztělesňuje. V dnešní době je také velmi snadné intelektuálně přetlumočit populární duchovní nebo psychologické „pravdy“ v psané nebo mluvené podobě, což vidíme na vzestupu mainstreamové pop-spirituality a náboženství New Age.

Intelektuálně nadaní lidé mohou také snadno manipulovat s ostatními pomocí technik NLP a intelektuálního sofismu. Psychopati s vysokým IQ a charismatickou „maskou příčetnosti“ jsou v tom vynikající a mnoho lidí „uctívá“ nebo obdivuje veřejné osobnosti (včetně duchovních vůdců), které jsou v podstatě vlky v rouše beránčím. Jsou mistry klamu a dokážou předstírat i emoce (empatii, lásku a slzy). Do této kategorie spadá mnoho politiků a skuteční psychopati nejsou tak nápadní (náповěda: není to současná prezidentská loutka, ale například Obama tuto hru hrál velmi dobře a „výmluvně“).

Pokud jste skutečně citliví na energie druhých lidí a udělali jste vnitřní práci, abyste tyto dojmy oddělili od svých vlastních věcí/spouštěčů/projekcí, můžete doslova „vidět“ nebo vycítit skutečnou energii za napsaným nebo vyřčeným slovem, bez ohledu na to, co dotyčná osoba říká (obsah). Nejčastěji „klinicky dokonalé“ spisy nebo „klinicky výmluvný“ charismatický projev působí přesně tak: klinicky, falešně, uměle. Je to „příliš dokonalé“. Jako když technicky nadaný hudebník hraje na klavír Beethovenovu 9. symfonii notu po notě s technickou dokonalostí a se vši dynamikou, ale chybí hloubka, cit a duše. Je to jako mluvit/psát z prostoru zaměřeného na hlavu, ale chybí ztělesnění. Někteří lidé jsou také pyšní na svůj intelektuální slovník a předvádějí ho, čímž ho vydávají za sofistikovanou intelektuální masturbaci – prostě si ji sami užívají, jako když se narcis dívá do zrcadla.

Když čtu originální díla esoterických mistrů a učitelů nebo kohokoli, kdo je skutečně ztělesněný, mají na mě jejich slova velmi hluboký dopad. Dobrým příkladem je dílo Sri Aurobinda. Většina jeho děl, která napsal, je skutečně v angličtině, takže to nejsou překlady. Už jen přečtení několika odstavců jeho díla na mě má hluboký dopad, protože slova, která píše, pocházejí z místa daleko za „ním“ (a ne, nenaznačuji tím, že by „channeloval“). Dotýkají se něčeho velmi hluboko ve mně, daleko za samotnými slovy – je to energie stavu, v němž se nacházel, když je psal – plně ztělesněný, napojený na zdroj. Totéž platí pro jakoukoli hudbu nebo umělecké dílo. Kromě fyzických projevů (malba, nahrávka) také vstřebáváte a můžete vnímat dojmy z energie umělce.

Osobně jsem také velmi citlivý na řeč těla a umím těla dobře číst. Oči to také vždycky prozradí. Někdy v nich nikdo není nebo je obývá „něco jiného“. Všimli jste si někdy, že vám někdo říká dokonalá nejdůležitější slova, která dávají intelektuálně/racionálně smysl, ale něco vám na nich neseď a na energetických úrovních máte úplně jiný dojem? To je to, čemu musíte věřit, energii za slovy (nebo celé jeho/její energii), ne slovům samotným, i když jsou sama o sobě „pravdivá“ .

Omezení intelektu a online komunikace

Pokud jde o oddělování pravdy od lži a napojení na naši intuici a skutečnou rezonanci, intelektuální kritické myšlení (ačkoli je velmi potřebné a má své místo) nestačí a má svá omezení, protože toto izolované myšlení zaměřené na hlavu je odříznuté od inteligence těla (a v podstatě od božského a duchovního Já). Pokud chybí emoční inteligence a ztělesnění (integrace duše) v kombinaci s upřímnou prací na sobě, která by pozvedla úroveň bytí, člověk uvízne na intelektuální úrovni a může se jevit jako velmi „chytrý“ (dokonce s vysokým IQ), aniž by se – esotericky řečeno – posunul z hlediska vývoje duše dál. To je stav *Poznání převažujícího nad Bytím*, o němž Gurdžijev hovořil ve výše uvedeném citátu.

Vysoce intelektuálně zaměřený „inteligentní“ člověk může napsat nebo říci všechny „správné“ a hluboké věci bez jakéhokoli vnitřního souladu/integrace/vtělení, tj. bez živé zkušenosti s tím, o čem mluví. Všichni máme například zkušenost, kdy nám někdo něco říká, ale energeticky z dané osoby zachytíme něco jiného, základní neverbální dojmy a komunikaci – kdy cítíme, že něco neseď, chybí autenticita nebo doslova prázdnota za velmi dobře vytvořenou vnější slupkou (s níž umí narcisté, sociopati a psychopati velmi dobře manipulovat) .

Tyto energetické dojmy jsou zřetelnější při osobním kontaktu, proto mohou být online rozhovory ošidnější a náročnější, zejména při interakci s vysoce intelektuálními osobami, které mají malou nebo žádnou emoční inteligenci a jsou velmi odříznuté od svého těla. Mají také tendenci se ospravedlňovat a racionalizovat až do krajnosti a vždy se snaží být „v právu“. Jinými slovy, nenechte se zmást pouhým zdáním a slovy.

„Nebezpečným zvykem je neustálé sebeospravedlňování. Když v hledajícím zesílí, je nemožné ho v této části bytosti obrátit ke správnému vědomí a jednání, protože na každém kroku je celým jeho zájmem ospravedlnit se. Jeho mysl se okamžitě vrhá na udržení vlastní představy, vlastního postoje nebo vlastního způsobu jednání.

Toho je ochoten dosáhnout jakýmkoli argumentem, někdy i tím nejneobratnějším a nejhloupějším nebo neodpovídajícím tomu, proti čemu před chvílí protestoval [ale nebylo mu to zřejmé], jakýmkoli nesprávným tvrzením nebo jakýmkoli úskokem. To je sice běžné zneužití, ale tím méně zneužití myslícího člověka; nabývá však v něm přehnaných rozměrů, a dokud se ho bude držet, bude pro něj nemožné vidět nebo žít Pravdu.

[...]

To vše náš rozum nemůže pochopit, protože je nástrojem nevědomosti s velmi omezeným zrakem a malou zásobou nashromážděných a ne vždy příliš jistých či spolehlivých poznatků a protože také nemá prostředky přímého uvědomování; v tom je totiž rozdíl mezi intuicí a intelektem, že intuice se rodí z přímého uvědomování, zatímco intelekt je nepřímým působením poznání, které se obtížně konstruuje z neznámého ze znaků a indicií a nashromážděných údajů.“

– Sri Aurobindo, Integrální jóga

Internet a sociální sítě nás spojily s mnoha lidmi, které bychom osobně nikdy nepotkali. Pomohly nám sdělovat naše myšlenky a sdílet informace po celém světě. Zároveň však platí, že prostřednictvím klávesnice a obrazovky můžeme sdělit jen tolik. Slova jsou pro začátek velmi omezující a mnoho neverbální komunikace se ztrácí – nevyřčená komunikace, kterou můžeme vnímat pouze ve fyzické přítomnosti druhého člověka: Oční kontakt, řeč těla, energetické dojmy, tón hlasu, dotek a objetí. To vše při komunikaci online vynecháváme.

Projekcím, domněnkám a nedorozuměním se na internetu nevyhnete. Emoce se sdílejí prostřednictvím emotikonů, jako by mohly vyjádřit náš rozsáhlý citový vnitřní život, naše životní zkušenosti. Lidé nás soudí (nebo my soudíme druhé) na základě naší (jejich) online přítomnosti a slov, která píšeme (píší), zatímco ve skutečnosti je toho mnohem víc, kým jsme (jsou). Když jsme příliš přilepeni k obrazovce, zapomínáme na své tělo. Naše tělo k nám také neustále komunikuje, stejně jako příroda a božství. Když jsme chyceni v žití z „hlavy“, „neslyšíme“ ani necítíme zprávy a vedení uvnitř nás a kolem nás – jsme odříznuti od své intuice.

Nezapomínejme více vnímat své tělo, naslouchat jeho signálům a pokud možno se více spojovat osobně – dívat se druhému člověku do očí, skutečně mu naslouchat (nečekat, až promluvíte vy), vnímat druhého člověka a více si uvědomovat rozsáhlou oblast neverbální komunikace, která prozrazuje mnohem více než vyřčená nebo napsaná slova. Větší zakotvení v těle nás také spojuje s naší intuicí, vnitřním vedením a skutečnou schopností rezonance.

Překlad: David Formánek